

Sygn. akt II K 63/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Włodarczyk

Protokolant: Anna Bodalska Krydowska

przy udziale Doroty Myszak – Wieczorek prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2017 r.

sprawy D. K., s. T. i D. z d. G., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 listopada 2015 roku w J. w powiecie (...), w województwie (...) w ruchu lądowym po ulicy (...) stanowiącej drogę publiczną kierował samochodem osobowym marki A. R.(...)o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I-1,46 mg/l i II-1,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio dwukrotnie skazanym prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a także przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wyrokiem sygn. akt III K 1199/13 z dnia 24 lutego 2014 roku, którą na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa Praga z dnia 19 maja 2014 roku odbywał w systemie dozoru elektronicznego,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to skazuje go, a na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,
4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 63/16

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia wyroku do rozstrzygnięcia o karze, ze względu na wydanie wyroku po uwzględnieniu wniosku oskarżonego złożonego na podstawie art. 338a k.p.k., co do treści którego prokurator nie wyraził sprzeciwu.

D. K. został oskarżony o to, że w dniu 22 listopada 2015 roku w J. w powiecie (...), w województwie (...) w ruchu lądowym po ulicy (...) stanowiącej drogę publiczną, kierował samochodem osobowym m-ki A. R.(...)o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I 1,46 mg/l i II 1,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio dwukrotnie skazany prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a także przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie wyrokiem sygn.. akt III K 1199/13 z dnia 24 lutego 2014 r., którą na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 19 maja 2014 roku odbywał w systemie dozoru elektronicznego tj. o czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że wina i sprawstwo tego oskarżonego nie budziły żadnych wątpliwości, a jego wniosek złożony w trybie art.338a k.p.k. o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu w trybie art.343a k.p.k., zasługuje na uwzględnienie. Wnioskowi nie sprzeciwił się prokurator zaś oskarżony został w toku posiedzenia pouczony o treści art. 447 § 5 kpk.

Sąd rozstrzygając sprawę, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jednocześnie Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów Sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sąd decydując o wymiarze kary kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. W tym zakresie baczyl, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ustalając rodzaj i wymiar kary oraz orzekając o środkach karnych Sąd miał na względzie by były one adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, w tym zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego reguł uczestnictwa w ruchu drogowym. D. K. po raz kolejny złamał podstawową regułę bezpieczeństwa obowiązującą w komunikacji tj. zasadę trzeźwości powodując tym samym zagrożenie nie tylko dla siebie samego, ale nade wszystko także dla innych uczestników ruchu drogowego. Stopień społecznej szkodliwości czynu podwyższa fakt, że naruszenie zasady trzeźwości miało charakter umyślny, bowiem oskarżony świadomie wprowadził się w stan, którego skutki zna i rozumie każdy przeciętnie rozsądny człowiek i w takim stanie zdecydował się prowadzić pojazd mechaniczny. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie stopień naruszenia przez oskarżonego reguł ostrożności obowiązujących w ruchu drogowym jest tym wyższy, gdy weźmie się pod uwagę, że oskarżony poruszał się jedną z głównych ulic miasta J., charakteryzującą się dość dużym natężeniem ruchu a przy tym wioził ze sobą pasażera. Nadto D. K. był uprzednio karany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości : po raz pierwszy wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 11 lutego 2009 r sygn.. akt III K 1448/08 a następnie już w warunkach określonych w art. 178a § 4 kk wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 24 lutego 2014 r. sygn.. akt III K 1199/13. Pomimo to oskarżony, bez żadnej refleksji i bez żadnego uzasadnienia prowadził po raz kolejny pojazd mechaniczny po ruchliwej drodze w stanie nietrzeźwości wynoszącym I - 1,46 mg/l i II - 1,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu a zatem w stanie znacznego upojenia alkoholowego. Co więcej czynu z art.. 178 a § 4 kk oskarżony dopuścił się również w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk jako, że dopuścił się on popełnienia tegoż czynu w okresie przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej kary 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie wyrokiem sygn.. akt III K 1199/13 (gdzie część kary D. K. odbył w systemie dozoru elektronicznego a część w Zakładzie Karnym). Powyższe prowadzi w ocenie Sądu do przekonania, że stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego popełnienia dopuścił się oskarżony jest znaczny.

Art. 178a § 4 kk określa tzw. kwalifikowaną postać przestępstwa kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości przewidując za nie karę od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności i eliminując zarazem możliwość wymierzenia

kar łagodniejszego rodzaju (tj. grzywny bądź ograniczenia wolności chyba, że sąd uzna iż można zastosować art. 37 a k.k.). Niezależnie od tego, oskarżony musi zdawać sobie sprawę, że każdy kolejny konflikt z prawem zawsze stanowi poważną przesłankę ostrzejszej represji karnej. Tym bardziej zaostrzeniem wymiaru kary skutkuje popełnienie czynu zabronionego w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. zgodnie z którym, jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Czyn z art. 178a § 4 k.k. jest przestępstwem umyślnym. Zważywszy na powyższe, oskarżonemu wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności mając również na uwadze iż zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. w przypadku skazania za czyn z art. 178 a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Oznacza to, że zasadą w przypadku skazania za czyn z art. 178 a § 4 k.k. winno być wymierzenie kary pozbawienia wolności. A zatem zastosowanie art. 37 a k.k. wobec sprawcy tego rodzaju czynu może mieć miejsce jedynie w zupełnie wyjątkowych, wręcz nadzwyczajnych przypadkach. W ocenie Sądu wobec oskarżonego nie zachodziły przesłanki do zastosowania art. 37 a k.k. Po pierwsze D. K. był wielokrotnie karany w tym na bezwzględne kary pozbawienia wolności. Nie powstrzymywało go to od popełniania kolejnych przestępstw. Po drugie mimo uprzedniego dwukrotnego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości D. K. ponownie wsiadł za kierownicę będąc w stanie znacznego upojenia alkoholowego, a co więcej zabrał ze sobą pasażera. W ocenie Sądu takie zachowanie oskarżonego świadczy to o tym, że bagatelizuje on zarówno zapadłe wobec niego uprzednio wyroki, jak i obowiązki kierującego (zakaz prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości). Oskarżony był w chwili zdarzenia pod znacznym wpływem alkoholu, prowadził jedną z głównych ulic (...) oraz miał świadomość nałożonego nań środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat (wyrok III K 1119/13 Sądu Rejonowego warszawa Praga w Warszawie), co w ocenie Sądu rodzi przesłankę do uznania iż w przekonaniu D. K. prowadzenie pojazdu bez posiadania do tego stosownych uprawnień oraz w stanie nietrzeźwości nie jest niczym złym. Oskarżony nie wykazuje żadnej refleksji ani też poprawy w tym zakresie i mimo ciążyących na nim poprzednich wyroków w dalszym ciągu popełnia te same występki, co świadczy o jego lekceważącym stosunku nie tylko do obowiązujących przepisów prawa, ale nade wszystko do innych uczestników ruchu drogowego: ich zdrowia i życia.

W ocenie Sądu mając powyższe na uwadze jedyną karą jaką mógł wymierzyć Sąd była kara pozbawienia wolności. Z uwagi na to, że oskarżony w momencie popełnienia czynu był już skazany na karę pozbawienia wolności, a kolejnego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., Sąd nie mógł zastosować warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w tej sprawie kary pozbawienia wolności (art. 69 § 1 k.k.). Zatem karą adekwatną jest bezwzględna kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, o której wymierzenie wnosił sam oskarżony a czemu nie sprzeciwił się prokurator. W ocenie Sądu w realiach przedmiotowej sprawy kara ta spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Da również społeczne przekonanie, że wielokrotnego przestępcę, którego zachowanie jest nie tylko naganne, ale też uporczywe i nacechowane zupełnym brakiem poczucia odpowiedzialności za własne działanie, spotyka zasłużona kara.

Mając na względzie kategoryczną treść art. 42 § 3 k.k. oraz 43a § 2 k.k. należało za popełniony czyn orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000zł.

Taki wymiar kary i towarzyszących jej środków karnych odniesie zatem prawidłowy skutek resocjalizacyjny stanowiąc zarazem adekwatną odpowiedź na kolejne umyślne przestępstwo.

Przy wymiarze kary Sąd jako jedyną okoliczność poczytaną na korzyść oskarżonego Sąd uznał jego przyznanie się do winy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. W ocenie Sądu bowiem wobec obowiązku uiszczenia wysokiego świadczenia pieniężnego

konieczność dodatkowego uiszczenia kosztów sądowych, przy uwzględnieniu wysokości dochodów oskarżonego, byłaby dla niego zbyt uciążliwa.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.